

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. június 21.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KEGYELMET HIRDETŐ JÉZUS

Énekek: 300; 342,1.3.7

Alapige: Mt 11,20-24

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, ezt a szép vasárnap reggelt. Köszönjük, hogy már korán reggel ide siethettünk a te hajlékodba és a gyülekezet közösségébe. Köszönjük azt a legnagyobb ajándékot, hogy itt vagy közöttünk, igédre, szentségedre, fenségedre, kegyelmedre nézve. Megígérted Úr Jézus, hogy soha nem távozol el tőlünk. Köszönjük, hogy ígét készítettél erre a mai vasárnapra is, mert, ahogy az énekben énekeltük, te bennünket mindig az öröklét felé akarsz emelni. Hiszen annyi minden köt s lehúzó bennünket, magunktól nem is tudunk felülemelkedni problémáinkon, kísértéseinken, próbatételeinken, ó-emberi természetünkön. Ezért arra kérünk, hogy emelj fel bennünket, vagy ha kell, valakit emelj ki abból, amiben most van, emelj bennünket feljebb a bűn gyászos éjiből!

Köszönjük neked, Urunk, hogy mennyei távlatokat nyitsz előttünk. Ilyen mennyei távlatot nyit a te ígéd nekünk, hogy beletekinthetünk a mennyeiek világába az ige üzenetén keresztül, drága igazságaidba, kegyelmedbe, irgalmadba, Urunk. Kérünk, hogy végy körül most bennünket, szenteld meg a mi életünket, szívünket, gondolatainkat, hogy valóban hangolódjunk rá teljesen az igehallgatásra. Köszönjük, hogy ez lehet a mi istentiszteletünk középpontja, és engedd, hogy várjuk és azt tudjuk mondani, hogy szólj hozzánk, Urunk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 11. fejezetének 20. versétől a 24. verséig terjedő szakaszból: „*Ekkor elkezdé szemökre hányni ama városoknak, a melyekben legtöbb csodái lőnek, hogy nem tértek vala meg: Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában*

KEGYELMET HIRDETŐ JÉZUS

és hamuban. De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néktek. Te is Kapernaum, a ki az édig felmagasztaltatál, a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Sodomában történnek vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom néktek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néked.”

Kedves testvéreim, a múlt vasárnapi igehirdetést hallgatva már elindultak bennem azok a gondolatok és üzenetek, amelyeket szeretnék most veletek is megosztani, mert amikor utánanézttem, erről az ígéről valóban nagyon kevesen szolgáltak, nagyon kevesen írtak. Majdnem azt lehet mondanom, hogy nem is találtam semmilyen írást a Máté 11,20-24 verseiről, illetve ennek a párhuzamos helyéről, a Lukács evangéliuma 10. fejezetéből sem, ahol szinte ugyanígy van leírva Jézus Krisztus ezen kijelentése.

Ha most azt gondoljátok, testvérek, hogy Jézus Krisztus itt ítéletet hirdetett, akkor nagyon tévedtek, mert Jézus Krisztus itt tulajdonképpen az Isten kegyelméről beszélt. Ott van a sorok között, hogy miközben beszél az Isten eljövendő jogos ítéletéről, aközben megláthatjuk ezen a mai alkalmon, hogy hol tapintható a kegyelem jele, hol vesszük észre azokat a szavakat, amelyből az Isten szeretete és kegyelme árad felénk.

Korazin, Bethsaida, Kapernaum, aztán Tirus és Sidon, ezekre a településekre az volt jellemző, hogy voltak közöttük úgynevezett pogány települések. Ilyen volt Tirus és Sidon, és voltak közöttük zsidó települések: Korazin, Bethsaida és Kapernaum. Tehát, amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy „Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida!” ...jaj neked Kapernaum, és beszél Tirusról és Sidonról, akkor az lehet az első következtetésünk az Isten ígéből, hogy az ítélet egyformán fog jönni zsidó településre és úgynevezett pogány településre egyaránt. Jézus Krisztus azt mondja, hogy nem tudják az ítéletet kikerülni, de eszembe jutott az a csodálatos üzenete ennek az ígének a Biblia fényében, hogy az eljövendő ítéletben Isten népe azonban meg fog tartatni! Isten gyermekei azonban meg fognak tartatni úgy, mint Egyiptomban megtartattak a tízedik csapás alatt, ahol kikerülte az angyal az Isten népének házeit. Az ítélet ugyanúgy ott volt azon a földön, egész Egyiptomra kihatott, de őket csak az mentette meg, hogy a bárány vére ott volt az ajtófélfájukon, és oda nem ment be az öldöklő angyal.

A Káténkban arra a kérdésre adott válasz, hogy Jézus Krisztust várjuk vissza, így van megfogalmazva: „én pedig felemelt fővel várom az égből ugyanazt az ítélőbírót, aki előbb már érettem Isten ítélőszéke elé oda állott, és rólam minden kárhoztatást elvett.” Isten népe is ítéletet érdemelne, mi is az ítélőbírót várjuk, csak mi nem kapunk ítéletet, hanem kegyelmet kapunk, mert Jézus Krisztus már az ítéletet elszenvedte helyettünk a Golgota keresztyén. Éppen ezért, az ítélet napján azoknak lesz jaj, akiknek nincs menedéke, akiket nem mosott meg a drága vér, és akiket Jézus nem takar be és nem fedez el.

Ami Kapernaum, Bethsaida és Korazin városoknál érdekes volt nekem az, hogy amikor Jézus Krisztus beszél az eljövendő ítéletről, akkor elmondja, hogy csak mert ezek zsidó települések, azért automatikusan nem fognak megtartatni! Azt mondja, hogy „jaj neked... mert nem tértetek meg”! Vagyis, ezeknek a zsidó te-

lepüléseknek is meg kellett volna térni! Tehát, csak azért, mert van múltjuk, van hagyományuk, mert övék a szövetség, övék az ígéretek, mert övék a törvény, ahogy egy másik helyen olvassuk, nem fognak megtartani!

Nagy üzenet ez azok számára, akik azt gondolják, hogy őket a vallásuk, a hagyományaik, a múltjuk, a származásuk meg fog tartani. Nem fogja megtartani, mert ezeket a városokat se tartotta meg. És Jézus Krisztus panasza vagy szemrehányása, ahogy itt olvassuk, arra irányul, hogy „nem tértetek meg”, és nem azért dicséri őket Jézus, hogy milyen jól ismertétek a törvényt, mennyire igyekeztetek betartani, hanem azt mondja: nem tértetek meg! Jó múltkor beszélgettem valakivel, aki azt mondta: mert tetszik tudni, az én nászom unokatestvérének a sógora református püspök volt!

Sok ember ebbe akar belekapaszkodni, kik voltak az ősei, különösen, ha tényleg olyan ősök voltak, Istennek hála, akikre érdemes felnézni, és akikre nézve igaz az ige, hogy kövessétek hitüket! Legyen áldott érte Isten, ha voltak olyanok, de látjátok, hogy Kapernaumot és Bethsaidát nem menti meg a múltja, mert csak egyetlen út van a mennybe, a megtérés! „Térjete meg!” Ezért Jézus Krisztus ezt hányja a szemükre.

Jézus Krisztus hogyan beszélt az Isten jogos, eljövendő, igazságos ítéletéről? Az a nagy és lényeges dolog, hogy Jézus soha nem fenyegetésként, hanem mindig figyelmeztetésként beszélt az Isten ítéletéről! Ne felejtsük el, hogy Isten ígéje soha nem beszél ítéletről úgy, hogy előtte ne tárná fel Isten kegyelmét, irgalmát, hosszútűrését! Amit az ige mond, hogy a mi Istenünk hosszan tűr érettünk, az nagyon fontos és döntő!

Mit jelentett ezeknél a városoknál, a pogány városoknál, Tirusnál és Sidonnál az Isten irgalma? Hát azt, hogy nem Jézus jelent ott meg először ezzel az ítélethirdetéssel, hanem az Ószövetségben már Tirus ellen jövendölt Ézsaiás, Ezékiel és Jóel próféta! Amikor Isten kijelentette Tirus felé az ő ígését, már évszázadok teltek el! Tehát nem úgy van, hogy egyszer csak jön az ítélet, Isten soha nem csinált ilyet, és soha nem tesz ilyet ezután sem, hanem a Jelenések könyvének az ígéje azt mondja: még Jézabelnek is adtam időt, hogy megtérjen!

Ezért amikor Jézus az ítéletről beszél, abban mindig lássuk meg Isten kegyelmét! Hát mi volt Isten kegyelme? Az, hogy évszázadokig várt. Már Ézsaiáson, már Ezékielen és Joelen keresztül üzent nekik Isten. Évszázadok teltek el, és nem történt semmi. Ne felejtsük el, hogy az Úr Jézus ott járt Tirus és Sidon határában! Ő elment a pogányok Galileájába is. Ő nem kerülte ki Samáriát sem. Már minden zsidó kikerülte, ő akkor sem. Azért, mert Isten kegyelmének jelei ezeken a pogány városokon is ott voltak, kaptak időt.

Bethsaida határában történt az ötezer ember megvendéglése. Bethsaidában gyógyult meg egy vak. Kapernaumban történt a legtöbb csoda, Jézus a maga városának nevezte. Ott lakott Péter a feleségével, Jézus is náluk sokszor. Ezek a városok a Bibliában nem is tudták, milyen kitüntetett és kivételes helyzetben vannak!

Mi tudjuk-e, hogy mi kitüntetett és kivételes helyzetben vagyunk? A mi népünk tudja-e? Ez a magyar nép vajon tudja-e, hogy milyen kivételes és kitüntetett helyzetben van? Vajon tudjuk-e, hogy amikor az ige az anyanyelvünkön szólhat; amikor a Bibliát lefordította Károli Gáspár; amikor elterjedt a reformáció ezen a

KEGYELMET HIRDETŐ JÉZUS

vidéken, vajon a mi magyar népünk, városaink meg falvaink tudják-e, hogy mi ki-tüntetett helyzetben vagyunk? Mi kivételes helyzetben vagyunk, hiszen Isten úgy könyörült meg rajtunk, hogy ahogy a régiek mondták, „kihozott bennünket a bál-ványozás sűrű sötétségéből az evangélium tiszta világosságára”.

Isten azóta is adott ébredéseket, amikor zúgott az Úrnak Lelke, mennyből alá-jövő, ezrek hallgatták az evangéliumot, és könnyezve kérdezték ugyanazt, mint pünkösdkor a férfiak: mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Mit tegyünk, hogy üd-vözüljünk? – mert fontos kérdés lett nekik az üdvösség. Fontos kérdés lett nekik a mennyország, a gyülekezet, az Isten népe; kivételes helyzetben, ahol Isten így kö-nyörült rajtunk. És hogyha van valahol egy bibliai gyülekezet, ha van valahol bib-liahú igehirdetés, ott nem is tudják sokszor, hogy milyen kivételezett és kivételes helyzetben vannak, mint Kapernaum, mint Bethsaida, mert ezek kivételes helyzet-ben voltak!

Amikor lelkészbeiktatásra megyek, néha szólhatok, mert megkérnek, néha csak ígét mondok, de amikor egy olyan helyre megyek, ahova egy bibliahú lelki-pásztor kerül – ez most már nagyon ritka –, akkor mindig örülök is, meg mindig van a szívemben egy félelem is. Azért, mert olyan szívesen elmondanám, hogy ez a falu vagy ez a város nem is tudja, egyrészt, hogy milyen kivételezett helyzetben van, másrészt pedig, hogy milyen nagy lesz majd az ítélete! Hogy majd az ítélet napján milyen nagy lesz a számonkérés! Jézus erről beszél, hogy ahol Isten na-gyobb kegyelmet adott, ott nagyobb ítéletre lehet számítani! Akik nem jöttek, akik elkárhoznak a templom tövében, ahol Isten ígéje szól!

Amikor bejön valaki a hivatalba innen a közvetlen környékről temetést beje-lenteni, mindig rákérdezek arra, hogy jött-e a gyülekezetbe, járt-e? „Nem.” Úgy el-szorul a szívem, hogy itt lakott ötven éve, hatvan éve, nyolcvan éve, egészen a temp-lomhoz közel, és akkor elszomorodik a szívem, hogy „Uram, hangoztak azok a csodálatos prédikációk, ez az ember meg be se tette a lábát ide innen a szom-szédból!” Nagyobb lesz az ítélete? Nagyobb ennek a környéknek, nagyobb lesz a 2. kerületnek. Nagyobb lesz az ítélete minden olyan helynek, ahol Isten jobban könyörült és nagyobb kegyelmet adott; ahogy Kapernaumban, Bethsaidában és Korazinban. Egyébként mást nem olvasunk Korazinról, csak ezen az egy helyen, és nem tudjuk, hogy ott mi történt, de volt ott Jézus, egészen bizonyos, mert azt mondja: ha ott történtek volna ezek a csodák, mint Korazinban, Bethsaidában, Kapernaumban! Erről nem ír az evangélium. Nem mindenről ír, ami történt, de mindenről ír, ami nekünk fontos és szükséges az üdvösségünkhöz!

Aztán, ez, hogy „jaj, néked”, ne az ítéletről beszéljek! Még most sem arról sze-retnék, látjátok, hanem Jézus fájdalmáról: jaj, néked! Ebben nemcsak szemrehá-nyás van és feddés, hanem az Úrnak a fájdalma, mert a Biblia azt mondja, hogy a mi Urunknak, Istenünknek, nem közömbös, hogy az ítéletben az ember elpusztul. Olyan szép, amikor azt mondja Isten, hogy még állat is sok van, és ne szánjam! Még Isten arra is gondolt, hogy egy-egy városban, amit el akart pusztítani, álla-tok is vannak! „Hát, azokat ne szánjam?”

Nagy tanítása az igének, hogy Jézus mégis beszél az Isten eljövendő ítéleté-ről. Jézus nem titkolta el ezt. Nemcsak az Isten szeretetéről beszélt, hogy szeret az Isten; meg az Isten szeretet; „Lám, csak jó az isten, jót ad!” – mindenki szeretne

ebbe kapaszkodni. Jézus Krisztus felragyogtatta azt is. Az ítéletben ne is azt lásátok, hogy jön az ítélet, hanem azt, hogy addig tart a kegyelem! Így mondta egy igehirdető, a múlt század egyik evangelizátora, hogy „Isten határtalan szeretetének vannak határai”. Tehát, az ítéletről így beszélt Jézus, hogy az Isten határtalan szeretetének... Miért? Azért, mert benned történtek ezek a csodák. Ez volt az Isten szeretete, figyelmeztetése, hívása, eszméltetése: ébredj fel! Serkenj fel! Jöjj hozzám! És ennek az igének a folytatásaként hangzik majd el, csak én már azt nem olvastam, mikor azt mondja Jézus: „jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok, és én nyugalmat adok nektek!”

Jézus Krisztus nem úgynevezett „happy” evangéliumot hirdetett, hanem az evangéliumot! Ma nagyon sok vallásos csoport van, különösen a kisebb szekták, nyugatról jött kisebb vallásos csoportok, amelyek azt hirdetik, hogy: sikeres leszel, egészséges leszel, gazdag leszel! Sok embernek ez nagyon tetszik, sokan mondják: igen, ez a fontos! Ez kellene nekem! És Jézus mit mond? „Jaj néked Korazin!”, és „Jaj néked Bethsaida!” „És te Kapernaum, aki az égig emeltté, a pokolig fogsz megaláztatni, mert nem tértél meg!”

Kedves testvérek, hadd mondjam nektek, hogy Isten ígéje nagyon világosan beszél arról, hogy az Isten haragja létezik és jogos! A Rómabeliekhez írt levél 1. fejezetének a 18-21. versekben olvassuk: „Nyilván van az Isten haragja mennyből...” Ha Jézus semmi csodát nem tett volna Kapernaumban, ha Tirusban és Sidonban történtek volna azok a csodák, de ott nem történtek! Tirus és Sidon a Biblia szerint kimentheti magát, mert ott nem volt csoda? Tirus és Sidon vagy Sodoma, amiről itt hallunk, kimentheti magát, hogy ott nem volt csoda? A Róma 1,18-20 szerint nem, mert ott azt olvassuk: „Mert nyilván van az Istennek haragja a mennyből az embereknek minden hitelensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette nekik: Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek.”

Hogyan lett Jób az Úré? Ahol Jób lakott, Úz földjén, ugyan mennyi csoda történt? Vagy amikor eljött Jetró, Mózes apósa, hát mondjátok meg, hogy ott Isten mennyi csodát tett? És ő az Isten papja volt! Jób bemutatta az áldozatot. Ki tanította meg erre, ott, Úz földjén? Azok a települések és azok a városok se voltak bizonyosság nélkül abban az időben sem, ma sem, ahol Jézus Krisztus esetleg nem járt. Itt Jézus arról beszél, ahol járt, de nekünk a Biblia beszél arról, hogy menthetetlenek. Miért? Azért, mert az ember szívébe be van írva az Isten törvénye. Nem voltak bizonyosság nélkül!

Isten, amikor megteremtette ezt a világot, nem hagyta a teremtett világot bizonyosság nélkül. Az embernek el kell gondolkodnia azon, hogy a „Kicsiny fűszálban, óriási tölgyben – hogy énekeljük – Dicső kezed nyomát szemlélteted”, és vizi tovább, hogy akkor hogyan üdvözülök? Ki ez az Isten? Hogyan jelent meg az ő Fiában? Mit készített nekem ez az Isten? Jézus Krisztus ezért mondja: jaj, néked, Korazin; mert te nemcsak ezt a kijelentést kaptad, hanem még kaptad azt is, hogy csodák történtek benned! És az embernek megszólal a felelőssége, hogy hogyan reagál erre.

KEGYELMET HIRDETŐ JÉZUS

Igen, ez a szó itt a Bibliában, hogy Jézus „feddeni” kezdte őket, vagy szemünkre hányni, szemrehányást tenni, azt is jelenti, hogy „hibáztatni”, „megróni”. Testvéreim, nem arról beszél Jézus, hogy mit tettek, ami miatt ítéletet kapnak! Miről beszél Jézus? Arról, hogy mit nem tettek. Arról, hogy mit felejtettek el, mit nem vettek észre, mit nem ragadtak meg: az Isten kegyelmét! Nem arról beszél, hogy mert ilyenek voltatok, megkapjátok az ítéletet, mert ahhoz az embernek nem kell csinálnia semmit, hogy elkárhozzon, mert ott van! Hogy az ember a pokolra menjen, ahhoz nem kell semmit csinálnia, mert oda született, ott van!

Az már egészen értelmetlen, mikor valaki azt próbálja hirdetni, hogy majd Isten küld valakiket a kárhozatba, hogy Isten taszít valakiket a kárhozatba! Nem kell senkit taszítani, oda születünk, mihelyt felsírtunk a kórházban! Jézus Krisztus szemrehányást tesz, hibáztat, de nem azért, hogy mit tettek, hogy gonoszok voltak, meg ilyenek, meg olyanok, hanem azt mondja, hogy mit nem tettek: „Nem tértetek meg! Nem tértetek meg ahhoz az Istenhez, aki szeretett titeket, aki alkoztott, és aki az ő egyszülött Fiát adta értetek!”

Mi történt ezekben a városokban? Ezt is érdemes egy kicsit megnézni. Azt mondja Jézus, hogy csodák történtek, de a Bibliából tudjuk, hogy amikor a Bibliában csoda történt, akár Jézus korában, akár az apostoli korban, akkor azok a csodák nem önmagukban álltak. Ma is vannak felekezetek, akik csodákban reménykednek, csodákat várnak, de Jézus idejében a csodák nem önmagukban álltak! Hanem hogyan voltak a csodák? Úgy, hogy ahol csoda történt, ott mindig az ige is hirdettetett, mert a csodák az igenek az üzenetét erősítették meg.

Abban a korban, amikor Jézus színre lépett, amikor az apostolok elkezdték hirdetni az igét, ha nem történt volna csoda, akkor az emberek, most így mondom, hogy meg se álltak volna, mert nem történik valami extra! Itt volt valamelyik nap egy baleset az utcánkban; rögtön odamentek az emberek, és elkezdtek nézelődni. Hát, a csodák is valahogy így voltak; azért kellett, hogy az emberek csodálkozzanak, de nem lett volna szabad itt megállni, hanem csodálni kellett volna azt az Urat, aki igét küldött!

Jézus azt akarta a csodákkal, és azért adta Isten az apostoloknak is még abban a korban a csodákat, hogy az igét erősítse, annak az üzenetét megpecsételje. Hogy az emberek eltátsák a szájukat, megálljanak, hogy itt tényleg valami hatalmas van! Itt mennyei erők működnek, mert ez különben nem létezik! Hogy figyeljenek oda az ígére, ami megtarthatja az ő életüket, mert a csoda nem tartotta meg őket! Az csak arra volt jó, hogy megálljanak. Az csak arra volt jó, hogy eltátsák a szájukat, amibe aztán Isten mennyei kenyeret tud tenni, mert különben meg se álltak volna, nem is figyeltek volna!

Mikor Isten csodákat adott, azok mindig az evangélium üzenetét erősítették. Tehát, amikor Jézus azt mondja, hogy csodák történtek, ne csak erre figyeljünk! Jézus most erről nem beszél, de ott tudjuk, hogy evangélium hirdettetett. Ma is hirdetik az evangélium – erre lehet megtérni! Csodákra nem lehet megtérni, legfeljebb megállni és megindulni. A hit hallásból van, a hallás pedig az Isten ígéje által!

Hát ez a csodálatos tanítása ennek az igenek, mert arról beszél, hogy ha Tirusban és Sidonban vagy Sodomában történtek volna azok a csodák... és itt álltam én

meg a múlt vasárnap: de nem történtek! Nem történtek csodák, vagyis, testvéreim, ebből az igéből a Biblia alapján megállapíthatjuk, hogy Isten az ő igéjét, evangéliumát oda küldi, ahova akarja. És az ember apellálhat, hogy ott miért nem történt csoda? Ez a Biblia üzenete: ha ott történtek volna azok a csodák! Ismétlem, nem voltak mentesek azok se az ítélet napján, a Rómabeliekhez írt levél 1. fejezete szerint, de a Biblia azt mondja nekünk, hogy ha ott nem történtek csodák, azért az Isten nem vonható felelősségre! Dániel könyvének a 4. fejezetében két ige is van, ami erre utal: „ki az, aki megfoghatná kezét, mit miért cselekszel?” A másik ige pedig így hangzik: „a felséges uralkodik, és annak adja, akinek akarja.”

Ezért Istennek nem a keményszívúsága – bocsánat, hogy így mondom – hogy valahova nem küld igét, hanem az az ő kegyelmének nagysága, ha valahova igét küld! Nézzétek meg Pál apostol életútját! A Cselekedetek könyvét vettük a Biblia-iskolán, és ott megnéztük ezeket a missziói utakat már majdnem végig. Isten lezárt egy utat Pál előtt: nem engedte Kis-Ázsiába, „nem engedett minket a Lélek”. Európába kellett mennie, Filippibe, Thesszalonikába, Athénbe; és jött Európába az apostol. Azt olvassuk a Cselekedetek könyvében: áthajóztunk itt, áthajóztunk ott; és nem állt meg az apostol minden helyen!

Tehát ez egy nagy szólam, hogy az egész világot evangelizálni kell! Nem! Oda kell menni, ahova Isten rendel bennünket; ahova rendeli az ő igéjét! Olyan nincs, hogy az egész világot... ezt hirdetik, akik a Bibliát nem ismerik. Pál apostol nem az egész világot akarta evangelizálni, hanem elvinni oda az evangéliumot, ahova Isten elküldi. Volt, ahol csak hét napot tartózkodott, volt ahol meg másfél évet vagy három évet. Korinthusban sokat, Efézusban sokat, ezt tudjuk, valahol meg csak néhány éjszakát töltött. Ott és addig, amíg Isten azt elrendelte, mert hatalmában van Istennek.

„Jaj, néked, Korazin! Jaj, néked, Bethsaida!” A Biblia tanítása az, testvérek, hogy a megtérésre azonban bennünket nem az ítélettől való félelem kell, hogy sarkalljon, hanem a kegyelem nagysága! Tehát nem az ítélettől való félelemből lesz egészséges megtérés, hanem abból lesz egészséges megtérés, ha valakinek felragyog a Krisztus, ha valakinek felragyog a kegyelem nagysága! A Bibliában két emberről tudunk, akiket a félelem nem térített meg. Az egyik Akháb, aki az élete vége felé elkezdett félni, hogy „jaj, annyi – bocsánat – disznóságot csináltam, mi lesz velem majd”! Ez nem megtérés. Vagy Nabukodonozor, dehogy tért meg! Az ítélettől való félelem nem a megtérésünk alapja! A mi megtérésünk alapja a kegyelem gazdagsága.

Egyik lelki énekünkben így énekeljük: „Ó, forrongó, gazdag árja, Megváltónk szerelminek” – a megtérőnek ez kell, hogy felragyogjon! Nem az, hogy én templomba akarok járni, én gyülekezethez akarok tartozni! Ezek majd a következményei lesznek. Az kell, hogy felragyogjon a megtérőnek, hogy mit tett érte a Krisztus! Zinzendorf gróf úgy tért meg, hogy nézte a képet a keresztről, amelyre a festő azt írta: „ezt tettem én teérted!” És elindult egy csodálatos ébredés az ő megtérése után, azért, mert az egy egészséges megtérés volt, mert ez ragyogott fel neki.

Testvérek, az ítélettől való félelem soha nem fog egészséges megtérést hozni! Az egészséges megtérés mindig a kegyelem nagyságán alapul, és mindig Jézus szeretetéből táplálkozik, mindig az Isten irgalmát tartja nagynak, és azért tér ő hoz-

KEGYELMET HIRDETŐ JÉZUS

zá! Mit mond az ige? „Térj énhozzám, mert megváltottalak!” Az egészséges megtérés alapja mindig a Jézus Krisztusban megtalált élet! Az mindig az elveszett ember bűnei miatt való siránkozás; az mindig az én múltam feletti kesergésből, és abból fakad, hogy könyörült rajtam. Pál apostol azt mondja: de az Isten könyörült rajtam; és ő ebben látja az okát, a forrását ennek a gazdag árnak és kegyelemnek, hogy könyörült rajta. Miért? Azért, „mert eltörölhetett volna rögtön, mert egyházat üldöző voltam, erőszakos” – sorolja, de könyörült rajta. „Legutoljára, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is, az élő, feltámadott Krisztus.” Tehát, ez az oka!

„Jaj, néked, Korazin! Jaj, néked, Bethsaida!” – de Jézus Krisztusnak felragyog a kegyelme ezekben a városokban, amikor beszél nekik, hogy jaj néktek, de ott van, hogy Jézus még szól, még beszél, még van mondanivalója, még van szava, még van igéje, még figyelmeztet! Még feltárja előttük a gyógyulás útját és a megtérés lehetőségét, amit megint csak az Úristen munkál az emberi szívben, és ő térít meg tulajdonképpen bennünket!

Szeretném elmondani a Biblia alapján, hogy nem mi térünk meg az Úrhoz! A záró énekünk ezért lesz az, hogy „Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem”, mert akkor Jeremiás nem mondta volna azt az Úrnak: téríts meg, Uram, és megtérünk; mert még ez is Isten kegyelme, ha megtérít! Ez is Isten szuverén joga, hogy odavonz magához, de az embernek meg ott a felelőssége! „Jaj, néked! Láttad a csodákat, hallgattad az ígét, és nem válaszoltál, és nem mozdultál!” Amikor Kornéliusz történetében jelentik az apostolok egymásnak, hogy mit tett Isten, elmondja Péter, és akkor azt mondják: úgy látszik, Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre; és nem azt mondja, hogy megtértek a pogányok!

Hanem az Isten adott, mert vegyük tudomásul a Bibliából, hogy minden Istentől ered! Ő a kegyelem Atyja és az irgalom forrása, aki ma is adott nekünk időt; aki ma is felhozta az ő napját; és az, hogy Jézus Krisztus beszél az ítéletről, azt jelenti, hogy „ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, azt szeretnénk neked most megköszönni, hogy valóban teljes vagy kegyelemmel és igazsággal. Köszönjük, hogy nem azért jöttél, hogy megítéld ezt a világot, hanem hogy megtartsd, de, hogy szóltál mégis az eljövendő ítéletről, a harag napjáról, azt azért tetted, mert sürgető szeretettel invitáltad az embert a mennyországba, az életre, és hívtad magadhoz. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy te azt mondtad: munkálkodsz.

Kérünk téged, taníts bennünket! Taníts hozzád térni, Urunk, most először, vagy újból és újból, és engedd, hogy mi ott nyugodjunk a te szerelmes szíveden, hiszen tudjuk, hogy az a hely az, ahol megnyugvást találunk. Kérünk, vezess tovább bennünket! Áldj, őrizz, segíts, és munkáld bennünk a reménységet, a hitet és a szeretetet!

Ámen.